

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15615/2023
19.08.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Владиславе Милићевић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ... и ЂЂ из ..., чији је заједнички пуномоћник Часлав Анђелковић, адвокат из ..., против туженог Града Крушевца, чији је законски заступник Градско правобранилаштво Града Крушевца из Крушевца, ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2787/22 од 10.11.2022. године, у седници одржаној 19.08.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2787/22 од 10.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2787/22 од 10.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 1283/19 од 15.07.2022. године, утврђено је да је тужени извршио фактичку експропријацију на земљишту које се налази на кп. бр. .../... КО ..., а која је у својини тужилаца са уделом од по 1/6 иделаних делова, уписано у лн. бр. ... КО ... (став први изреке), обавезан тужени да исплати тужиоцима на име накнаде за фактички експроприсано (изузето) земљиште које се налази на кп бр. .../... КО ..., уписано у лн бр. ... КО ..., укупан износ од 792.500,00 динара и то тужиоцима понаособ износ од по 132.083,00 динара, са законском затезном каматом од 15.07.2022. године до исплате (став други изреке) и обавезан тужени да накнади тужиоцима трошкове поступка у износу од 546.950,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате (став трећи изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2787/22 од 10.11.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П 1283/19 од 15.07.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, као посебну, због погрешне примене материјалог права на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23 – други закон), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Побијаном правноснажном пресудом је одбијена жалба туженог и потврђена првостепена пресуда, којом је утврђено да је тужени извршио фактичку експропријацију на земљишту које се налази на предметној парцели, која је у својини тужилаца са уделом од по 1/6 идеалних делова и обавезан тужени да исплати тужиоцима понаособ износ од по 132.083,00 динара, укупно 792.500,00 динара, на којој парцели постоји инфраструктура, део предметне парцеле асфалтиран у дужини од 113,6 метара и ширини од 1,5 метара, а део дужине од 24 метра и ширине 4 метра није асфалтиран и да асфалтирани и неасфалтирани део предметне парцеле кп. бр. .../... КО ..., заједно са кп. бр. .../... КО ... чини улицу ..., која је за улицу одређена Планом генералне регулације југ у Крушевцу.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП је прописано да, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Полазећи од садржине тражене правне заштите и разлога на којима је заснована правноснажна пресуда, према оцени Врховног суда у конкретној ситуацији не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, с обзиром на то да је одлука о тужбеном захтеву тужилаца у складу са праксом и правним ставовима израженим у одлукама овога суда, у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији кад су без спроведеног поступка експропријације тужиоци онемогућени у остваривању својинских права на непокретностима, због чега им припада право на тржишну накнаду као посебан вид заштите права на имовину сходно члану 58. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ бр. 98/06 и 16/22) и одредби члана 1. став 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, измењене у складу са Протоколом бр. 11 („Службени лист СЦГ“ – Међународни уговори бр. 9/03...7/05 и „Службени гласник РС“ – Међународни уговори бр. 12/10 и 10/15).

У ревизији се између осталог указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, када се између осталог наводи „нејасно образложење пресуде апелационог суда да су жалбени наводи неосновани“. Међутим, због битне повреде одредаба парничног поступка посебна ревизија се не може изјавити,

с обзиром на то да битна повреда одредаба парничног поступка није прописана као разлог за изјављивање посебне ревизије одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Наводи ревизије који се односе на оцену доказа и утврђено чињенично стање не могу се узети у разматрање код испитивања услова за изузетну дозвољеност ревизије, јер погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање није прописано као ревизијски разлог за ревизију из члана 403. ЗПП (редовна ревизија) према одредби члана 407. став 2. ЗПП, изузев у случају из одредбе члана 403. став 2. ЗПП, као ни за посебну ревизију из члана 404. ЗПП, чија дозвољеност је условљена исупњењем додатних, посебних услова прописаних одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 413. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 16.08.2019. године. У тужби је означена вредност предмета спора у износу од 415.000,00 динара. У тужби је предложено утврђење фактичке експропријације и обавезивање туженог да исплати тужиоцима износ од 415.000,00 динара. Тужиоци су поднеском од 13.05.2022. године, преиначили тужбу повећањем постојећег тужбеног захтева на име исплате на укупан износ од 792.500,00 динара, који износ представља вредност предмета спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде у делу којим је одлучено о главном тужбеном захтеву не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије у динарској противвредности од 40.000 евра, то ревизија туженог није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**